

i Thinget. Jeg kan henvise ærede Medlemmer, som kunne ønske at gøre sig nærmere bekendte med disse Forhandlinger, til særlig at gennemløse Behandlingen fra 1878. Jeg finder det derfor oversflødigt nu at reise en stor Debat om denne Sag. Det, der har været den egentlige Hovedanledning til, at man ikke har kunnet gennemføre noget Lovforslag om dette Emne, er nærmest Spørgsmaalet om Opmaalet, hvorvidt det skal betales med Penge, naar Tiendehderne gaa over til at yde deres Tiende i Penge i Stedet for i Korn, in natura. Forøvrigt har der sikkert ogsaa været politiske Grunde medvirkende til at der ikke fra Regjeringens eller det andet Things Side har været viist den Interesse for Spørgsmaalet, som det i og for sig efter Forslagsstillernes Mening fortjener. Men jeg kan ikke antage, at Spørgsmaalet om Opmaalet skal have en saadan Betydning, at Regjeringen ikke paa nogen Maade kan gaa ind paa Forslaget, saaledes som det har været tiltraadt flere Gange i dette Thing, idet der som bekendt foreligger en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 23de Marts 1865, der gaar i samme Retning som Forslaget her er affattet, og jeg kan heller ikke tro, at der fra Landstingets Side — naar man ser bort fra de politiske Grunde til ikke at vedtage Forslag der indbringes ved privat Initiativ og som komme fra dette Thing — kan være nogen Umulighed for, at dette Forslag kan vinde Tilslutning der, idet der nemlig ogsaa fra Landstinget, nemlig i 1860, foreligger baade en Betænkning og Afstemning, der godkjender den Opfattelse med Hensyn til dette Stridsspørgsmaal, som Forslaget her udtrykker. I en Betænkning for 1860 udtaler nemlig Landstinget med Udbyg som Ordfører: „Opmaalet slutter sig ene til Ydelsen in natura som det, der skal høde paa Sædens Svinden; det, der er den egentlige Ydelse og skal omsættes til Penge, er en almindelig Tønde godt og forvarlig Korn“. Jeg haaber, at den ærede Indenrigsminister vil stille sig velvilligt til den Sag og yde sin Medvirkning til, at den kan gennemføres og ophæves til Lov i denne Samling. Jeg har den Tillid til den ærede Ministers Indflydelse i det andet Thing, at naar han skjænter den fornødne Belvillie, saa vil der ikke stille sig uovervindelige Banfeligheder i Veien for dens endelige Ordning. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høie Things og den ærede Ministers Belvillie.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):
Det ærede Medlem henviste væsentlig til tid-

ligere Forhandlinger her i Thinget, og jeg anser det rigtigt for mit Vedkommende at gøre det Samme. Men naar det ærede Medlem gjør det, kan det ærede Medlem ikke se bort fra, at der har været afvigende Meninger om forskellige Punkter saa vel om Topmaalet som om Erstatningens Udstrækning til 10 Aar og andre Ting. Disse Spørgsmaal foreligger jo som uafgjort, og jeg kan ikke erkende, at man er kommen til Enighed om dem. Om man nu kan komme dertil, skal jeg ikke kunne sige Noget om, men det ærede Medlem maa ikke forlange af mig, at jeg skal give en saadan Erklæring om, at nu er dette Lovforslag godt. Det ærede Medlem kan ikke vente, at jeg paa Spørgsmaal, der maa være tvivlsomme og fremdeles ville stille sig tvivlsomme, kan paatage mig at være Advokat i det andet Thing for Noget, hvis Rigtighed og Sikkerhed jeg ikke kan være enig om. Spørgsmaalet er jo ikke saa simpelt, som det ærede Medlem sagde: Skulle vi gaa bort fra Naturalydelse? Spørgsmaalet er jo det, om det er overensstemmende med Retfærdighed og Billighed, at gaa til denne Konvertering, eller om det ikke er det. Hvad Sagen iøvrigt som Helhed angaar, saa skal jeg indrømme, at den jo nok har nogen Interesse, men jeg tror ikke, at man kan sige, Almenvellet kræver noget Saadant. Det er jo en fixeret Ydelse, en Ydelse, der een Gang for alle er fastsat, og der er jo ikke Tale om, at det som i flere andre Forhold er ubestemt; det er jo noget bestemt, der skal ydes. Dog maa det fuldt vel erkendes, at der er en Uhenfsigtsmæssighed, en Ubequemmelighed, ikke blot for den ene Part, men for begge Parter, ved denne Naturalydelse. Man kunde vel ønske, at man paa et tidligere Stadium var gaaet til at sige, at det skulde være en Ydelse efter Kapitelstarten og ikke en Naturalydelse, men i den Tid har det været Tiendehderne bekvemt at give en Naturalydelse. Jeg er heller ikke sikker paa, at det i dette Øieblik vil være af saa overordentlig Interesse for Tiendehderne at blive af med Naturalydelse, ikke i saa høi Grad som for nogle Aar siden, det er Noget, som følger med mindre gode økonomiske Tider. I Tider, hvor Pengene ruller, hader man Naturalydelsen, men i mere bestedne Tider, hvor Økonomi er mere besteden, kommer man til en vis Grad paa Landet til at sætte Pris paa Naturalydelsen. Det er maaffe ikke i større Grad konstateret, men der har foreligget for mig Et og Andet, hvoraf jeg har Grund til at tro, at Tølessen gaar i den Retning, og jeg er derfor ikke saa sikker paa, at man vil trænge saa stærkt paa som ellers.